Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93
číslo: 36
8. září 2013
Cena: 8 Kč

Dny evropského dědictví v Novém Boru

Každoročně se v měsíci září otevírají nejširší veřejnosti brány zajímavých památek, budov, objektů a prostor, včetně těch, které jsou během roku zčásti nebo zcela nepřístupné. Jejich cílem je hledání cest ke kořenům naší, evropské i světové civilizace. Proto jsou v rámci Dnů evropského dědictví pořádány nejrůznější doprovodné akce - přednášky, koncerty, městské slavnosti, ale i soutěže a další kulturní programy.

Také náboženská obec v Novém Boru se posledních sedm let účastní Dnů evropského dědictví. Přijali jsme za vlastní národní téma tohoto roku ***„Památky v novém světle.“*** Ve dnech 7. – 15. září je náš kostel sv. Ducha otevřen pro veřejnost více hodin než jindy. V kostele je stálá služba, která hovoří s poutníky o historii kostela i o současném směřování náboženské obce. Unavení turisté se mohou osvěžit šálkem dobrého čaje v naší čajovně „Pod zvonem“. Máme také štěstí, že se kostel nachází blízko cyklistické stezky; na akci mohou cyklisty upozornit vhodně umístěné poutače. Také intenzivně inzerujeme v tisku. Upoutávky rovněž zaznívají na různých rozhlasových stanicích. Veřejnost informujeme i na našich nových stránkách: www.husuv-sbor-novy-bor.cz.

Ve čtvrtek 12. září jsme od 17 hodin připravili v kostele odpoledne s názvem *„Hudba mezi obrazy“*. Celý záměr je postavený na pocitu tajemství. Návštěvníci kostela vstoupí do mírně ztemnělého prostoru. Jejich pohled spočine na sochách rozmístěných v chrámové lodi. Kolem soch hoří svíce, na stěnách visí obrazy v dobových zlacených rámech. Z kůru zaznívají tóny gregoriánského chorálu. V horní části na stěnách chrámové lodi se ze šera objevují obrazy starých mistrů a opět mizí, aby je za pár okamžiků vystřídaly přírodní scenérie.

V 18 hodin začne koncert houslistky Mgr. Jany Herajnové, která má v našem městě mnoho obdivovatelů. Po 19 hodině se kostel opět ponoří do šerosvitu a pokračuje výše naznačený audiovizuální program.

Snažíme se oslovovat návštěvníky tak, aby světlo tohoto kostela, kterým je Ježíš, prostoupilo i poutníky. Je samozřejmostí, že každý z návštěvníků odchází s letáky Brněnské křesťanské misie v ruce. Vždy před každým otevřením kostela prosíme našeho nebeského Otce, aby se pokud možno dotkl co nejvíce příchozích paprskem své milosti.

Eliška Raymanová,
Martin Stárek

Kostel sv. Ducha v Novém Boru

Boží služebník Gorazd II.

Čtvrtého září uplynulo 71 let od mučednické smrti Matěje Pavlíka, v pravoslavné církvi kanonizovaného jménem sv. Gorazd II. Byl zastřelen nacistickými okupanty v rámci rozsáhlých perzekucí gestapa a jako akt pomsty za ukrývání strůjců atentátu na R. Heydricha.

Matěj Pavlík (1879-1942) byl původně katolickým knězem, který se zapojil do obrodného procesu v Římskokatolické církvi a plně podporoval snahy Dr. Karla Farského při vzniku Církve československé (1920). Krátce na to byl vysvěcen v Srbsku na biskupa a přijal jméno Gorazd (podle Metodějova žáka). Po názorových neshodách ohledně věrouky se s tehdejším liberálním směřováním nové církve v roce 1924 rozešel a přijal pravoslaví. Z jeho iniciativy se v Československu znovu obnovilo východní křesťanství a začala se sloužit staroslověnská liturgie. Biskup Gorazd pomohl zrealizovat stavbu čtrnácti nových chrámů, neúnavně misijně a liturgicky působil a napsal několik knih s cyrilometodějskou a ortodoxní tematikou. Pravděpodobně jeho nejdůležitějším dílem je Pravoslavný katechismus z roku 1940. Měl v plánu pokračovat na Božím díle, stavět další chrámy, dokonce i monastýr, ale jeho tvůrčí aktivitu zmrazila 2. světová válka. Osudným se stal pak 27. květen 1942, kdy se do katedrálního chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Praze na Resslově ulici ukryli výsadkáři, prchající před zuřícím gestapem. Biskup o jejich úkrytu v kryptě svého chrámu zpočátku vůbec neměl tušení. Azyl výsadkářům poskytl laický věřící Jan Sonnevend a kaplan Vladimír Petřek. Biskup Gorazd se to dozvěděl až den po vyhlazení Lidic od svého kaplana Petřka. Byl toho názoru, že by výsadkáři měli kryptu i chrám neprodleně opustit. K tomu ale nedošlo a když celá věc vyšla na světlo, biskup Gorazd s úmyslem zachránit nevinné životy lidí zapletených do pomoci atentátníkům, odvážně vzal celou „vinu“ na sebe. V listu adresovaném předsedovi vlády a úřadu říšského protektora píše:

„Dávám příslušným orgánům svou osobu k dispozici a chci se podrobit každému trestu, třebas i trestu smrti.“

Smrt nakonec neminula nikoho z těch, kdo byli jakýmkoliv způsobem na pomoci atentátníkům zaangažováni, mnohdy dokonce ani jejich rodinné příslušníky. Nacistické zločiny a represe nebraly konce. Nepodařilo se ale zničit dílo, které svatý biskup Gorazd započal. A přestože Protektorát zrušil pravoslavnou církev, tato po válce svou činnost obnovila, i s modlitbami a úctou k novomučedníku Gorazdu II. Svatořečen byl v roce 1987 v eparchiálním chrámu v Olomouci.

Osoba biskupa Matěje Gorazda Pavlíka je výjimečná a zasluhuje si pozornost všech křesťanů bez ohledu na konfesi. My bychom mu pak měli věnovat zvláštní pozornost, protože je s Církví československou husitskou úzce spjat. Byl to katolický kněz, který toužil po reformě, proto se přidal ke Karlu Farskému a jeho myšlenkám. I když se nakonec rozešli, nic to neubírá na jeho velikosti. Jeho odchod z naší církve nebyl motivován touhou vyniknout ani osobními ambicemi. Bytostně toužil po hlubší reflexi křesťanské tradice a po nefalšované lásce ke Kristu. Biskup Gorazd nás svým příkladem posiluje v naší snaze o sjednocení a ukazuje nezměrný přesah, jaký má jenom člověk intenzivně žijící s Bohem.

Juraj Jordán Dovala,
brněnský biskup

Poděkování a pozvání do Přepeř

V náboženské obci Přepeře u Turnova byla v Husově sboru vyměněna okna. Stará už dosloužila a nevyplatilo by se je jakkoliv zlepšovat novým nátěrem. Finance pro výměnu oken byly schváleny a poskytnuty prostřednictvím starosty Ing. L. Sajdla, kterému patří poděkování. Rozhodující iniciativu převzaly sestry M. Hobelantová a Z. Kratzerová, za což jim rada starších vyjadřuje také upřímné poděkování. Současně zveme všechny domácí, přespolní i návštěvníky obce ležící na okraji Českého ráje k pravidelným bohoslužbám, které se konají každou neděli od 10 hodin. ***red***

Foto: Rodrich

Anketa

Na co by se měl budoucí patriarcha soustředit v následujícím funkčním období?

Jana Šilerová, farářka, emeritní biskupka, Rychvald

Kdo su já, abych radila? Přesto:
1) S laskavou odvahou scelovat dnešní skrytou, ale nebezpečně bující rozhádanost napříč církví (i ekumenou) a ustát tlaky různých zákulisních lobby. Půjde přece o peníze, a ty mají vždycky rozkladnou moc. 2) Opírat se o spolupracovníky, kteří mu nepůjdou po krku a nebudou mu zbytečně odebírat energii i čas, nutné k jeho službě. 3) Dát bezbarvé církvi otevřenou, uvolněnou a radostnou tvář. 4) Na hony se vyhýbat servilní korektnosti – vypadá navenek „křesťansky“, ale v jádru je zhoubná. Ježíš provokoval, rozčiloval, ba pobuřoval nejen mocné všeho druhu. A činí tak doposud. Kéž zvolíme toho, jehož budeme muset nutit, než toho, kdo se o úřad dere. Ať je náročný k sobě i duchovním a vřelý k lidem...
Koukám, že to bude chudák chlap! Ať má modlitební podporu nás všech.

Tomáš Butta, patriarcha

Patriarcha v následujícím období by měl věnovat svůj zájem Husovu jubileu 2015. A to nejen po stránce organizační a reprezentativní, ale především po stránce duchovní a ideové. Poznávání a aktualizace Husova díla a odkazu má bytostný vztah k identitě naší církve. ■ Nesnadným úkolem bude pastýřské napomáhání soudržnosti a jednotě církve v čase, ve kterém se dá předpokládat ekonomické a organizační osamostatňování diecézí a působení různých zájmových skupin. ■ Pro budoucnost církve je nepostradatelná formace a vzdělávání bohoslovců a duchovních. Nebude se jednat o kvantitu, ale o kvalitu duchovenského sboru. V tom je významná spolupráce s Husitskou teologickou fakultou UK, HITSem i rozvíjení různých vzdělávacích a spirituálních forem. ■ Od představitele církve bude požadováno zapojení v Ekumenické radě církví, neboť je v současnosti považována za partnera státu i Římskokatolické církve. ■ Nelze opomíjet drobné, pravidelné a méně nápadné činnosti vyplývající z úkolů této pastýřské služby.

Juraj Jordán Dovala, brněnský biskup

Osoba patriarchu je pre našu cirkev dôležitá, pretože ju reprezentuje navonok aj dovnútra. Nech nám teda

Pokračování na str. 3

Četba na konci léta

Čas léta pomalu končí. Ještě pořád je ale čas pro turistiku, sport, návštěvu příbuzných, a přátel, pro návštěvu míst, která jsme si vysnili a přejeme si je poznat. Většina z nás nemá v průběhu roku na přírodu čas, ale pořád ještě můžeme zamířit do lesa, k řece, abychom vnímali to původní, stvořené a nechali se oslovit krajinou. Mnozí z nás si na volný čas schovávají knihu, kterou dostali k Vánocům nebo k narozeninám. Jsou tu vytoužené chvíle četby, můžeme fantazii pustit na špacír. Staneme se na pár hodin někým jiným, necháváme se vést autorem, kterého jsme si zvolili. Religionista Mircea Eliade v „Mýtech, snech a mysteriích" píše: „Snad ještě výrazněji než podívaná může četba zrušit čas a současně umožnit ‚vyjít z času'. Ať moderní člověk ‚zabíjí' čas nějakou detektivkou nebo vstupuje do podivuhodného času jakéhokoliv románu, unáší ho četba z jeho doby a zapojuje ho do jiných rytmů, dává mu prožít jiné životy." Duševní proměna během čtení je osvěžující a obohacující. Vlastní reálné starosti jsou zapomenuty, odplynou. Čtenář se pohrouží do příběhu, ztotožní se s kladným hrdinou, prožívá jeho zápasy, útrapy a životní úskalí. Když se zase „vynoří" ze světa fantazie do skutečnosti, je rád, že se už neocitá mezi nebezpečnými úskalími, jako tomu bylo na stránkách knížky. Pocítí úlevu, podobnou té při probuzení ze zlého snu. Můžeme říci, že četba je péčí o duši, o nejvnitřnější zdroje. Tvůrčí síly psychiky se rozvíjejí, city a abstraktní myšlení získávají na hloubce. Naše schopnost slovního vyjádření je kvalitnější. Velcí čtenáři bývají obvykle dobrými vypravěči a sugestivními řečníky. Také jejich písemný projev je originální, zaujme, osloví. Vyjadřují se totiž neotřele, mají košatější slovník. Vhodně kombinují spisovnou a obecnou češtinu a citlivě využívají i slangu. Jak vidno, knihy v nás rozvíjejí tvořivý potenciál. Jsem přesvědčena, že jsou královským darem, jehož dopad je nesmírný.

Olga Nytrová

Jsou si všechna náboženství rovna?

Často se mimo církev setkáváme s názorem, že všechna náboženství jsou si rovna a že rozdíly mezi nimi jsou jen nepodstatné. Ale křesťanská víra se za jedno z mnoha rovnocenných náboženství považovat nemůže. Uvědomit si jedinečnost křesťanství však vyžaduje usilovné hledání. Ježíš Kristus je soudcem nade vším náboženstvím. Na něm se prokazuje každé náboženství jako nepravdivé a „bezbožné". Množství bohů je urážkou Boha jediného. Jejich nadzemské bytí je příliš lidské a pozemské. Vysoce duchovní náboženství mystiky je sebezbožštěním člověka. Náboženský moralismus je sebedůvěrou člověka, který se chce vykoupit sám.

Nejnebezpečnější je víra v možnost vykoupení vlastními silami, nebo postoj zcela odmítající vykoupení. Zásadním a bezpodmínečným vyloučením sebevykoupení je jedině zvěst o Ježíši Kristu, v němž se sám Bůh obětoval za hřích světa a který dává těm, kdo v něho věří, věčný život. Jenom Ježíš Kristus je „Cesta, Pravda i Život", které marně hledají všechna náboženství světa. Křesťanství dává člověku pevné zázemí pro zachování úcty k lidem jiného vyznání. Ježíš předpokládá, že nevěřící z okolních kultur s potěšením přijmou křesťanské dobré skutky (Matouš 5,16 a 1. Petrův 2,12). Křesťané věří, že všichni lidé jsou stvořeni k obrazu Božímu, že jsou nadáni dobrotou a moudrostí. Proto křesťané předpokládají, že nevěřící jsou lepší, než mylné názory a skutky, jichž se dopouštějí. Zůstává prostor pro respekt a spolupráci.

Pravé náboženství a falešné náboženství si můžeme znázornit pomocí pravé a falešné bankovky. Čím má falešná bankovka „vyšší" nominální „hodnotu", tím je těžší ji rozlišit od té pravé. Ovšem zůstává ten základní rozdíl. Jen pravá bankovka má svou hodnotu, zatímco falešná bankovka, byť k nerozeznání od té pravé, nemá hodnotu žádnou a je zcela bezcenná. Navíc pro člověka, jemuž je falešná bankovka podstrčena, je nebezpečná. Nejen proto, že člověk přijde o peníze, ale může být i nařčen z padělání peněz. Tak jako jen pravá bankovka má skutečnou hodnotu, tak také pravé náboženství přináší člověku spásu. Protože však Bůh je nejvýš spravedlivý, může i člověk, který o Kristu neslyšel, být spasen, protože náš Pán se obětoval za celý svět i za ty, kteří se ještě nenarodili.

Každé náboženství má svou soustavu etických hodnot, které se od sebe značně liší. Američan indického původu Dinesh D´Souza uvádí bezpočet příkladů, jak se odlišují christianizované kultury od těch, které byly formovány jiným světovým náboženstvím, kupříkladu islámem, buddhismem nebo hinduismem. Ptejme se po občanské rovnosti v zemích Střední-ho východu, po rovnoprávném postavení ženy ve společnosti, hledejme rovné hlasovací právo, svobodný přístup ke vzdělání a informacím, pátrejme po svobodě vyznání a politického smýšlení. Pokud existuje nějaká podoba sociálního systému, jak funguje, komu je dostupná? Znají tyto země občanskou solidaritu?

V podobných kriteriích bychom mohli pokračovat. Země a státy hlásící se ke křesťanské tradici vykazují nesporně vyšší míru demokracie, pevnější politickou stabilitu, vyšší gramotnost a životní standard. O úrovni lékařské péče a výši věku dožití nemluvě. Máme zde co do činění s konkrétními plody křesťanské morálky, které jsou v sekularizovaných demokratických systémech dosud přítomny. Avšak s mizením křesťanské víry v naší zemi se křesťanské hodnoty přesunou jinam, pokud se lidé nevzpamatují a nezačnou znovu hledat Pravdu.

Petr Hladík

Nad Písmem

Radikální křesťanství

L 14,25-33

Zní to radikálně, to dnešní evangelium. A zní tak, ať ho čteme poprvé nebo posté. Otázkou je, jak si je vykládáme právě pro onu radikalitu. Respektive co přesně rozumíme pod termínem „radikální". Zejména v poslední době v médiích slyšíme to slovo často (podobně jako termíny „nepřizpůsobivý" anebo „krize") a většinou představuje popis nějakého fanatického jedince nebo hnutí. Do určité míry je to dokonce eufemismus. O člověku, který dle našeho mínění překračuje všechny hranice, můžeme taky totiž prohlásit, že je „radikální".

Často v médiích slyšíme o radikalitě vyznavačů Islámu. Není těžké si pod mediální masáží představit, že každý muslim je v podstatě šílenec, který se klidně odpálí u nás na náměstí. Zvykli jsme si prostě vnímat tohle označení jako něco čistě negativního. Napadlo nás ale někdy, že i křesťanská víra je už ze své podstaty radikální?

Ekumenický překlad se snaží být k nám milosrdný a překládá nejtěžší výraz dnešního evangelia jako „kdo se nedovede zříci". Originální text je ale daleko nekompromisnější, říká „kdo nenávidí". Ten požadavek je vskutku mezní, chce vyburcovat a vyprovokovat.

Nenávist je opakem lásky. Někdy velice snadno realizovatelným opakem. Ježíš neříká nic jiného, než že jenom ten, kdo miluje Boha nadevše, může být jeho učedníkem. I my jsme prostě a jednoduše vyzýváni, abychom „opustili vše a šli za ním." (srv. Mt 19,27). Každý, kdo chce být opravdovým křesťanem, se musí zamyslet, koho klade ve svém životě na první místo. První místo je totiž vždycky jen jedno. Ježíš neříká, že musíme ihned zanevřít na všechny svoje blízké, chce ale, abychom jeho kladli ve svém životě na to nejpřednější místo. Kdo se nedokáže pro Krista zříct čehokoliv dalšího, ano, i sám svého ega, tak to s učednictvím nemůže myslet moc vážně. Pokud je Kristus pro nás tím nejdůležitějším, pak mu zcela logicky podřizujeme celý svůj život, své vztahy, všechno, co máme.

Druhý požadavek, který Ježíš vznáší, se nám může zdát stejně extrémní: *„Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem."*

Ať je to sebetěžší, ať to sebevíc bolí – s tím křížem, který neseme, nejde jen tak někde seknout a vykašlat se na něj. Ke křesťanství kříž prostě patří. Největším křížem, který každý z nás nese, jsou naše vlastnosti, to, jací jsme. Přiznat si vlastní možnosti a osobní omezení, přijmout je nejen v soukromí, ale přinést je navíc do vztahu s Bohem, a s vědomím vlastní omylnosti a nedokonalosti, ale i zodpovědnosti vyplývající z obdarování, se vydat na cestu za Ježíšem, to je pravé učednictví. Pravdivě a úplně, ne jen ve slovech a myšlenkách, ale především v činech naplňovat „Ježíšův program", v tom se skrývá radikalita následování. A ve skutečnosti, že navzdory nevyhnutelným pádům a selháním na té cestě vytrváme, se skrývá náš každodenní kříž.

Náš kříž, který máme dobrovolně nést – to je před světem znamení hanby a bláznovství stejně, jako to bylo kdysi. I my jsme odsouzeni ke smrti spolu s Kristem. Jsme spolu s ním ukřižováni, nežijeme již my, ale žije v nás Kristus (srv. Ga 2,20). Kolikrát už jsme tuhle větu v liturgii odříkali – a kolikrát jsme ji naplno prožili? Co pro nás znamená, že v nás žije Kristus? Žít Ježíšovým životem znamená přijímat jeho kříž, znamená to spolu s ním projít i smrtí. S vědomím, že se smrti už nemusíme bát, protože Kristův kříž smrt zbavil její moci a otevřel nám cestu k životu.

Jistěže je to radikální, protože skutečné přijetí křesťanství s sebou nese absolutní obrat již ze své podstaty. Ale není to radikálnost ke zlu, naopak, směřuje k dobru pro všechny. Je asi obvyklejší mít křesťanství jako jednu z průkazek v peněžence, kterou použijeme jednou za týden v neděli. Pro mnoho lidí je dnes jejich jediným kontaktem s církví zaplacený příspěvek. Ježíš po nás ale nechce příspěvky ani průkazky. K němu se prokazujeme – přiznáváme – svým životem. Chce po nás, aby celý náš život, každý náš vztah k druhému člověku, cokoliv děláme – aby to bylo naplněno jeho láskou. Učedníci jsme totiž právě jen tehdy, když to, co máme od Ježíše, předáváme dál. To všechno by si měl snažit ujasnit každý, kdo chce být Kristovým učedníkem.

Máme totiž velké zaslíbení: *„Jestliže mi někdo slouží, ať mne následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník."* (J 12,26)

Vojtěch Basl

Pane,
chci mít ve svém životě na prvním místě tebe.
Chci mít ke všem takovou lásku, jako máš ty k nám.
Prosím tě, pomoz mi svým Duchem,
abych doopravdy mohl být tvým učedníkem.
O to prosím tebe, který s Otcem
v jednotě Ducha svatého
všemu dáváš život
nyní i navěky.

Z kazatelského plánu

XVI. neděle po svatém Duchu

Ty jsi, Hospodine, spravedlivý, přímý ve svých soudech. Nalož se svým služebníkem podle svého milosrdenství.

ŽALM 119,137.124

První čtení: Deuteronomium 30,15–20

Tužby pro dobu po Duchu svatém (IV):
2. Abychom v našich srdcích sobectvím a pýchou oheň Kristovy lásky nezhášeli, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom se pokornou a oddanou službou Bohu a bližním stali bohatými ve víře, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:
Panovníku Hospodine, zahrň nás hojností své milosti, abychom nepodléhali našim špatným sklonům a drželi se tvého věčného zákona! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Filemonovi 1–21

Evangelium: Lukáš 14,25–33

Verš k obětování: Daniel 9,19

Verš k požehnání: Lukáš 9,23

Modlitba k požehnání:
Panovníku Hospodine, dej, ať se očištěni tvým slovem a svátostmi cele přimkneme k tobě, aby naše srdce byla prostoupena i bratrskou láskou k našim bližním! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 18, 64, 65, 165, 331, 334

Anketa

Pokračování ze str. 1

Boh požehná, aby to bol človek s otvoreným srdcom, ktorý dokáže vypočuť rôzne strany a nájsť múdre riešenia. Bude potrebovať veľa empatie, sily a optimizmu, aby dokázal povzbudiť zástupy skleslé na duchu.

Často mám totiž pocit, že niektorí naši ľudia sú až príliš frustrovaní z nízkych čísel sčítania ľudu, unavení z práce, ktorá neprináša žiadané ovocie a neistí pri pohľade do budúcnosti. Patriarcha (a to je úloha aj biskupov) by mal vlievať do celého organizmu Božiu nádej, svetlo a energiu, ktorá rozprúdi krv v tele cirkvi. Musí mať odvahu plaviť sa po neistých vlnách tohto sveta s myšlienkou, že všetko je v Božích rukách. Modlime sa za osobu Bohom obdarenú.

Daniel Majer, vikář a farář NO Praha 10-Vinohrady

Je to zvláštní situace. Proběhlo vyhledávací řízení na funkci patriarchy a volební komise (ty se nacházejí vždy a všude) se rozhodla výsledky nevyhlásit. ČZ 33 přinesl „neoficiální“ - orientační pořadí jmen podle počtu hlasů. Nyní jsem byl požádán o vyjádření, coby kandidát na funkci patriarchy.

Zatím jsem nebyl nikým osloven, že jsem možným kandidátem a zda kandidaturu přijímám. Mám nedobré pocity z toho, jak se věci vyvíjejí, upravují, manipulují...

Nicméně jako věřící člen církve mohu k položené otázce sdělit následující: od změny, která nastala v roce 1989 můžeme vidět v celé naší společnosti, církev z toho nevyjímaje, silný sklon k individualismu a ztrátě zájmu o věci společné. Například na našich diecézích je vidět, že se každá stará hlavně o své partikulární zájmy, navíc do hry nově vstoupivší restituční „narovnání“ jen prohloubilo tyto postoje. Patriarcha bude muset jako hlavní představitel církve plnit nejednu společenskou, reprezentativní, ekumenickou a nevím v této chvíli jakou ještě další roli, ale myslím, že jeho skutečně nezastupitelná role bude do nitra své církve. Měl by být tím, kdo ji bude sjednocovat, kdo bude spolupracovat s biskupy, kdo se bude radovat s radujícími, stejně jako ten, kdo bude plakat s plačícími, tím, kdo bude naslouchat bolestem své církve, a kdo se za ni bude modlit.

Za odpovědi velice děkujeme

Ohlédnutí za 21. srpnem 1968

(Autentické svědectví z Wuchterlovy ulice 5)

Toho dne před 45 léty vzbudil mne telefonát přítele z redakce Lidových novin: „Sověti jsou tady!“ Obavy z vojenské invaze, jež sdělil John L. z americké ambasády ve Vídni, se staly skutkem. Seběhl jsem z Hanspaulky dolů na dnešní Evropskou ulici. V ranním šeru jsem pozoroval řadu tanků, jak se s řinčením hrnou od letiště do města. Zlověstný zvuk doprovázelo temné hučení přistávajících letadel. Vybavil se mi konec světové války roku 1945. Nastane nové krveprolití?...

Československý rozhlas informoval o nastalé situaci a stanovisku politických orgánů. Opět jsem se v duchu vrátil k válečné situaci 5. května 1945. Tehdy volání do zbraně a žádost v angličtině a v ruštině o zbraně a o letecký zásah. Nyní nebylo komu volat o pomoc; rozhlas nabádal k rozvaze, povzbuzoval k pasivní resistenci, odhaloval zrádce.

Snad to mají Češi v genech – ve chvílích národní úzkosti spěchají na Václavské náměstí nebo na Pražský hrad. Jak jen to bylo možné, vydal jsem se přes Ořechovku na Hrad. Násep přes Jelení příkop k bráně na druhé nádvoří uzavřen kompaktní jednotkou vojáků: rameno na rameni, řada za řadou v helmách, se samopaly přes hruď. Pokusy o rozhovory v ruštině – později užívané jako naše politická zbraň – narazily na strnulé obličeje vojska, jež možná vůbec nevědělo, kde se nachází. Seběhl jsem do Úřadu patriarchy (dnes úřadu ústřední rady) do Wuchterlovy ul. 5, kam se měli sjíždět účastníci k zahájení I. turnusu teologické konference. Dostavil se jen bratr farář Vladimír Novák z hradecké diecéze, jemuž se dostalo trvalé výsady, že bude přijat na jakoukoli konferenci či akci; tehdy musel ideový odbor pro převis přihlášek nad počtem míst často přihlášky na kursy odmítat. Shromáždili jsme se v patriarší pracovně k poslechu rozhlasu. Telefony z diecésních rad, z farností, od duchovních i rad starších jen drnčely. Tehdy, v situaci smrtelné vážnosti se prokázala funkčnost církevní struktury patriarchátu a diecézí. Posila, pomoc či rada nebo v čase normalizace i záštita se hledala u jejich představitelů. Podobně se v některých vyhrocených situacích osvědčilo kolektivní rozhodování v radách. Uzrála myšlenka vydat mimořádné číslo Českého zápasu v hektografované podobě, neboť situace v melantrišské tiskárně na Václavském náměstí byla nepřehledná. Jeden z telefonátů byl v němčině. Volala ekumenická ústředna v Německu: hledali evangelické teology, kteří měli být na prázdninách v Čechách, bratry JLH a JML, ale nemohou se s nimi spojit. Potřebují pro ekumenický bulletin zprávy o situaci a stanoviska; jejich požadavek o kontakt jsem po poradě a s církevním svolením zodpověděl kladně. A tak po několik dní probíhaly rozhovory mezi Wuchterlovou ul. 5 a ekumenickou ústřednou. Ekumenická centrála měla výlučný zájem o stanovisko CČS, jež také dostali. Text byl prostý a jasný: vojenská invaze je aktem agrese, který odporuje mezinárodnímu právu, stojíme za československou vládou, utvrzujeme se v duchu křesťanské resistence a svoji budoucnost svěřujeme do rukou Božích. To je obsah stanoviska, jak si je vybavuji a jak je na zažloutlém papíru mám ve svých složkách. Teprve daleko později se mi dostal do rukou bulletin, vydávaný pro mezinárodní tiskové kanceláře, kde byl otištěn celý text stanoviska CČS včetně jména autora. Text otiskovaly nejen církevní noviny v Německu, ale i velký evropský tisk - došla zpráva o otištění ve francouzském listu Le Monde. Odplata ze strany mocipánů přišla po dvou létech. Jistá osoba, znalá poměrů v CČS, byla pověřena sbírat materiály o činnosti CČS a Husovy bohoslovecké fakulty v inkriminovaném čase. Když k uvedenému stanovisku a kontaktům byly připočteny aktivity v Lavater-Haus sboru Přemysla Pittera, v exilových kruzích i pastorační činnost mezi exulanty ve Švýcarech, padl ortel, jak tomu bývalo, zašifrovaný. Zněl: zrušení katedry Obecné teorie náboženství, již jsem z pověření děkana prof. Zdeňka Trtíka transformoval na katedru Křesťanské filozofie, a návrat do původního stavu. Po létech jsem se dověděl, že jsem měl dopadnout jinak.

Intervencemi se dosáhlo návratu do církevního úřadu. Dostal jsem za úkol připravovat VI. církevní sněm. Ten potvrdil biblickou bázi učení CČS přijetím Základů víry a mobilizoval věřící doplněním názvu církve přívlastkem husitská. Smrtelné nebezpečí, kořenící v událostech 21. srpna 1968, dalo na druhé straně vyniknout neskonalé lásce Boží, projevující se v soucitu a v účinné pomoci mezi věřícími naší církve.

Zdeněk Kučera

Naše recenze

Vladimír Stibor a kol.:
Ptáci z podzemí,
almanach české poezie, 133 str., Praha 2013, vyd. Milan Hodek

Vydávat almanach, to vyžaduje – obzvláště v dnešní době – značnou odvahu. Znamená to jít do rizika. Je tedy zřejmé, že se jedná o skutečně záslužný počin. Básník Vladimír Stibor projevil v rámci Obce spisovatelů takovéto editorské odhodlání již před několika lety. Teprve nyní však nastal správný okamžik, neboť jde vždy také o velkorysé souručenství s nakladatelem. Do vytvořeného celku promítl autor čtrnácti básnických sbírek své zkušenosti, přehled o autorech a využil vytvořené kontakty. Původně zamýšlených čtrnáct tvůrců se rozrostlo na úctyhodných čtyřiapadesát osobností. Vedle těch, kteří píší především poezii, se objevují i známí publicisté a překladatelé se svou někdy i dosti nečekanou poetickou nabídkou. Almanach je tak zajímavým svědectvím o době, o vnímání nitra, o respektu ke slovu, o hledání poetických poloh od tónů nejčernějších k nejsvětlejším.

Básníci, kteří se objevují společně v knize, mají mezi sebou zvláštní jemné pouto. Jde zároveň o průřez vícegenerační. Obsahově se jedná o různé typy poetik a osobitých způsobů vnímání lidského nitra, vyhrocených existenciálních otázek, ostrých signálů doby a skrytých konstelací duší. V básnických textech, plynoucích převážně ve volném verši, cestujeme od jemného humoru až po ten černý, tóny sarkasmu se doplňují s jemnou touhou po lásce a naplnění. Odhalujeme zde vnitřní zápasy, krutost vztahů i touhu ochraňovat, připoutanost k zemi i kosmický rozměr, fanfarónství i posedlost, pád i vzmach, jízlivost či deprese. Jinde zase přichází ztišení do pokory, lehce naznačená víra, záchvěv tajemství...

Jako ochutnávku nabízím ukázky z poezie dvou autorů mé generace, které dobře znám. Vladimír Stibor se zralou básnickou otevřeností odhaluje věci bolavé a v naší společnosti dnes nezdravě a falešně tabuizované: *Smrt nic neustojí; / zláme se v bocích / s rohatcem se spojí. / Zapomene se v kopcích / ... / Vzala mi i tak / blízké jako darebák, / dodnes rány zasypává solí./*

Ctiborovy básnické obrazy jsou sugestivní. Vnímáme tu nejprchavější výtvory vědomí a s tvůrcem se podílíme na jeho vnitřním světle.

Vznešeně, pln citu a mystických pramenů obraznosti, se svěřuje Alois Marhoul: *Podíval jsem se do tvých očí / A bylo to tam! / Veliký třesk / ... / každou vteřinou / už miliardy let / A v tvých očích? Pořád – / no – / Pořád to tam je! /*

Marhoulovo básnické ingenium dokáže ve zdánlivé obyčejnosti odhalit rozmanité roviny, další skryté skalní terasy i propasti. Neschází silné fluidum naděje a osobitá škála humoru. Z literárního klubu Dialog na cestě, který letos oslavuje deset let své činnosti, jsou v almanachu představeny básnířky Markéta Hlasivcová, Olga Nytrová a Květoslava Salmonová.

Markéta má jemný nadhled, ženské senzorium oddanosti a základní inspiraci v biblické poetice, Květa připodobňuje lásku ke knize, která se čte odzadu, pokouší se uchopit efemérní události srdce. Olga vábí zralou lidskou bytost čtenáře na zá-praží rodného domu, kde máme své duchovní kořeny, dotýká se archetypu domova a biblického podhoubí.

V publikovaných ukázkách mne dále zaujaly i verše Zory Šimůnkové, která již deset let připravuje literární pořadyv žižkovském klubu Jiný kafe. Ve sféře erotiky jí neschází mile provokativní humor, pábitelsky dětská hravost a schopnost vnímat dary života s jemnou ironií srdce, tvrdě obeznámeného se životem.

V Ptácích z podzemí objevíme v bohatém kaleidoskopu autorských osobností mnohá známá jména, například K. Erbovou, J. Holoubka, J. Krůtu, V. Ludíkovou, L. Mušku, H. M. Tarkó, A. Vávrovou, F. Vrbenskou, P. Žantovského. Všichni zúčastnění tvůrci mají osobitou dynamiku a pomáhají nám po svém znovuobjevovat zapomenuté a u mnohých lidí zavržené slovo „duše“. Každý sděluje pravdu po svém a výsledný celek má sílu oslovit.

Olga Nytrová-

Shravasti Dhammik:
Dobré otázky, dobré odpovědi,
SATI Pardubice 2009

Dostala se mi do rukou knížka buddhistického mnicha jménem Shravasti Dhammika, původem Australana. Má název ***„Dobré otázky, dobré odpovědi“***. Knížka je hutným souborem informací o Buddhovi, o buddhismu a jeho základních naukách, o vztahu buddhismu k Bohu, o znovuzrozování a nirváně, o meditaci, mnišství a etických zásadách.

V oddíle o Buddhovi stojí, že se narodil roku 563 př. n. l. v severní Indii jako královský syn. Dostalo se mu jména Siddhártha. Vyrostl v bohatství a luxusu, oženil se a měl rodinu. Jako devětadvacetiletý u vědomí obecného utrpení opustil ženu a dítě. Předchází otázka, zda to nebylo nezodpovědné. Odpověď: „Měl na výběr, mohl věnovat svůj život rodině nebo celému světu“. Námitka proti odpovědi: Tak dalece Siddhártha nemohl uvažovat, nebyl ještě Buddhou; šel hledat, jak je uvedeno, „klíč k lidskému štěstí“. Vhled do Buddhova učení je nastíněn v kapitole *„Pět pravidel“*. Kapitola *„Historie buddhismu“* pojednává o jeho vzniku v Indii a rozšíření. V kapitole o mnišství se píše o klášterech, o důvodech barvy mnišských rouch i holení hlav a o způsobu života mnichů v klášterech i mimo ně. S tím souvisí i jedna z předcházejících kapitol o smyslu meditace v buddhistickém pojetí s oprošťováním od vědomého já, pokládaného za iluzi. Buddhismus totiž odmítá existenci duše: *„mluví o nepřetržitě se měnícím proudu mentální energie, která se přerozuje“*. O tom jedná kapitola *„Znovuzrozování“*: *„Když zemřeme, tak se mysl a společně s ní všechny její tendence, preference, schopnosti a vlastnosti, které rozvinula a zformovala v tomto životě, znovu ukotví v oplodněném vajíčku. A tak se mysl znovuzrodí...“* Ověřujeme si pojetí, že nejde o duši ani o iluzorní „já“, ale o neosobní bytí. Kam směřuje znovuzrozování, je vysvětleno takto: *„Proces umírání a znovuzrozování bude pokračovat až do chvíle, kdy příčiny, které ho způsobují chtivost a zaslepenost zmizí. Když zmizí, mysl se již nezrodí a místo toho dosáhne* stavu, *kterému se říká nirvána. To je konečný cíl buddhismu a smysl života.“* Co je nirvána, autor neobjasňuje. (Podle jiných pramenů je to „nekonečná blaženost, stav absolutního a úplného neměnného klidu“.). Závěrem kapitoly jsou uvedeny výroky tří vědců a jednoho průmyslníka, kteří uvěřili ve znovuzrozování. Autor se uchyluje ke znehodnocujícímu příměru. Příslušníci tří národností se dívají na šálek s čajem a přou se, co to

Pokračování na str. 4

Zprávy

Sněm k volbě patriarchy

Oznamujeme, že volební zasedání sněmu Církve československé husitské k volbě patriarchy se koná 21. září od 9 hodin v Husově sboru v Praze 6–Dejvicích, Wuchterlova 5.
Pořad jednání:

- 7.30 - 9 hodin: Prezence účastníků volebního sněmu
- 9 - 10.30 hodin: Bohoslužby
- 10.30 -11 hodin: Přestávka
- od 11 hodin: Jednání volebního sněmu
- slib snšmovníků, ustavení sněmu k volbě patriarchy, zvolení orgánů sněmu, schválení jednacího řádu
- právní poučení o postupu při jednání sněmu
- volební jednání sněmu podle jednacího řádu
- vyhlášení výsledků volby a zakončení volebního sněmu

redakce

Blahopřejeme

V měsících květnu a srpnu se v plném zdraví a aktivní službě v radě starších naší náboženské obce Olomouc-Hodolany, dožili krásného, kulatého jubilea sestra předsedkyně Danuše Kašparová, finanční zpravodaj Halena Vlasáková, členka rady starších sestra Marie Jiříčková, člen náboženské obce bratr Miloslav Sapík. Všem ještě jednou přejeme hodně zdravíčka a požehnané vedení Otcem, Synem a Duchem svatým. V jeho jménu, koncem června, byly v naší náboženské obci pokřtěny děti Klára Eva Macharáčová a Sabina Katarina Rajhelová. Bylo to velmi radostné. Požehnané bude jednou i jejich biřmování.

Za NO s úctou a láskou
vaše farářka Vlasta Šanteková

Ze křtu Kláry Evy Macharáčové a Sabiny Katariny Rajhelové

Za Kralickou do Kralic

Od pátku 13. září do neděle 15. září se v Kralicích nad Oslavou uskuteční oslavy 400. výročí Bible kralické. V rámci bohatého programu upozorňujeme především na *„Kralický klenot“* (sobota od 15 hodin), při němž vystupující - známé osobnosti - představí nejen svůj repertoár, ale podají také autentickou výpověď o významu Bible ve svém životě. Od 20 hodin téhož dne se uskuteční komponovaný pořad Konzervatoře Evangelické akademie v Olomouci a Alfreda Strejčka a od 21 hodin promítání historického dokumentu *„Pod ochranou Žerotínů“* o mecenáších a ochráncích bratrské tiskárny - pánech ze Žerotína. Zajímavé bude jistě i autorské čtení Milana Balabána *„Bible jako básnická inspirace“* (sobota, 12 hodin) či přednáškový blok předních českých odborníků *„Bible kralická z teologického a kulurního pohledu“* (sobota, celý den).
Organizátoři pamatují rovněž na dětské návštěvníky. **red**

Vršovické divadlo Mana

- Středa 11. 9. - V rámci ***Dnů evropského dědictví*** proběhnou komentované prohlídky unikátní stavby vršovického Husova sboru a divadla Mana, které sídlí ve stejném objektu - na adrese Moskevská 34, Praha 10. Začátek prohlídek: 10, 13, 15 a 17 hodin.
- Pátek 13. 9. - Začátek nové divadelní sezony připomene slavnost v zahradě před vstupem do divadla. Začátek v 18 hodin. V případě nepřízně počasí se koná v objektu. Vstup volný pro přátele a příznivce Husova sboru a divadla Mana, srdečně zveme. **red**

Muzejní noc

Milí čtenáři, rádi bychom vás informovali, že Pražská muzejní noc, která byla v původním červnovém termínu z důvodu povodní zrušena, proběhne 14. září od 19 hodin. **red**

Koncerty u sv. Mikuláše

• 9. 9. – 20 hodin
Dvořák, Ravel, Charpentier,
Vivaldi New Prague Radio Symphony Collegium,
M. Zvolánek – trubka
• 10. 9. – 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák, Mendelssohn-Bartholdy
Kalfus – varhany,
Y. Škvárová – mezzosoprán
• 11. 9. – 17 hodin
Bach, Händel, Telemann
J. Popelka – varhany,
M. Lopuchovský – flétna
• 12. 9. – 17 hodin
Händel, Bach, Telemann, Mozart
M. Hanzal – varhany,
F. Bílek – trubka
• 13. 9. – 17 hodin
Bach, Mozart, Franck, Caccini
Canto corno e Organo
V. Trojanová – varhany,
Kyralová – mezzosoprán,
T. Kyral – lesní roh
• 13. 9. – 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák
Prague String Orchestra,
Vondráčková – housle,
V. Vlna – hoboj
• 14. 9. – 17 hodin
Händel, Beethoven, Mozart, Corelli
Popelka – varhany,
V. Frank – housle
• 14. 9. – 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák
Prague String Orchestra,
Vondráčková – housle,
V. Vlna – hoboj
• 15. 9. – 17 hodin
Mozart, Händel, Franck Beethoven
Prague Mozart Trio
Š. Bitvík (um. vedoucí) – klarinet,
M. Bydžovský – klarinet,
P. Němeček – fagot
Y. Škvárová – mezzosoprán
• 15. 9. – 20 hodin
Bach, Händel, Vivaldi, Mozart
Koncert pro vargany a orchestr
Camerata Pragensis Orchestra

Ústřední rada Církve československé husitské vyhlašuje výběrové řízení
na místo pracovníka/pracovnice personálního odboru.
Základní předpoklady:
• minimálně středoškolské vzdělání s maturitou
• znalost obecně platných právních předpisů v oblasti personalistiky
• duchovní Církve československé husitské nebo členství v této církvi
Přihlášky s životopisem zasílejte na adresu ÚR CČSH, Wuchterlova 5, Praha 6, 160 00 nebo na e-mailovou adresu ustrednirada@ccsh.cz nejpozději do 30. září 2013.

Pro děti a mládež

Rozhodnutí pro Krista

Vpisujte do tabulky slova podle počtu jejich písmen ve směru shora dolů a zleva doprava.

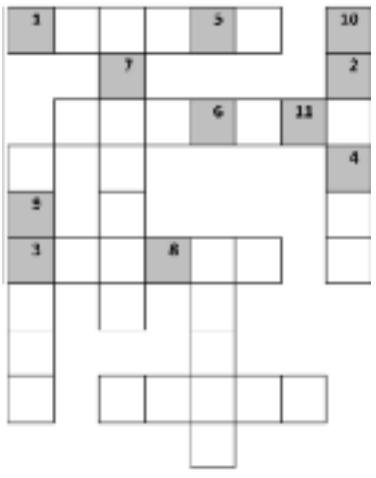

7 písmen: počítat, učedník
6 písmen: náklad, napřed, stavba, zástup
5 písmen: bratr, matka

(Řešení z minulého čísla: Kdo se povyšuje, bude ponížen.)

Jana Krajčiříková

Duchovní obnova církve v praxi

V červenci a srpnu proběhla v Mirovicích tři krásná setkání v rámci Sedmiletí duchovní obnovy církve. Celkem se zúčastnilo více než třicet věřících z celé naší církve. Zájem mnohonásobně převýšil možnosti ubytování a tak budeme v duchovních obnovách pokračovat i v říjnu, listopadu a dvě obnovy jsou plánovány na prosinec. Setkání byla naplněna modlitbami, tichem, přijímáním svátostí (smíření, útěcha nemocných, biřmování, křest a především večeře Páně). Vedení obnov se zhostil plzeňský biskup bratr Filip. V rámci obnov jsme se všichni přimlouvali také za obnovení důvěry a lásky v církvi. Za krásné prázdninové dny, milost a požehnání pro církev, Bohu díky. **Filip Štojdl, plzeňský biskup**

Putování po Třeboňsku

Počasí vpravdě letní, nádherná příroda Třeboňska se spoustou vodních ploch a poklidná lehce zvlněná jihočeská krajina – to bylo jubilejní již patnácté ***Putování s oslem***. Vrátili jsme se po dvou letech do pensionu Vyhlídka v Lutové, který je velkoryse upraven pro vozíčkáře. Tentokrát nás bylo osmadvacet. Na putování jsme jednou s sebou vzali i náš kuchyňský tým a dvakrát jsme obě obětavé kuchařky přivezli i na koupání v rybnících Hejtman a Staňkovský. Každý účastník, což byli letos především vozíčkáři, měl oporu v jednom asistentovi – někteří i ve dvou asistentech. To platilo hlavně pro večerní a ranní dobu. Během dne, kdy jsme putovali krajinou za různými cíli, se asistenti střídali. Máme již dlouhodobou zkušenost, že takto nejlépe se lidé sblíží – při rozhovorech během chůze. Společně jsme snídali, obědvali a večeřeli a jídlu vždy předcházela krátká modlitba a tzv. pokřik. Pokřiků máme několik: cirkulárku, mašinku, trpaslíky i obry… Letošní „osel“ byl obohacený o nové účastníky i dobrovolníky. Úžasné na této akci je, že všichni tvoříme jedno společenství bez nějakého rozlišování na lidi s handicapem a bez něj. Členové týmu byli obětaví a vstřícní a přispěli tak k všeobecné pohodě a spokojenosti. Jeden z vozíčkářů byl takto venku v přírodě po mnoha letech prožitých ve čtyřech stěnách a když jsme jej i jeho manželku (také vozíčkářku) dostali do vody a koupal se ve Staňkovském rybníku, byl na vrcholu blaha. Říkal, že něco takového nezažil již nejméně patnáct let. Týden nám velmi rychle uběhl, zůstaly vzpomínky na krásnou krajinu a společenství lidí dobré vůle. A také fotografie, které je možno shlédnout na http://korosy.rajce.idnes.cz/Osel_Lutova_2013/# **(fil)**

Dobré otázky...

Dokončení ze str. 3

je: Francouz tvrdí, že to je „tasse“, Čínan „pet“ a Indonézan „cawan“. Kdosi přijde, napije se a vysvětlí, že nezáleží na názvu, ale na použití. *„To je buddhistický postoj vůči ostatním náboženstvím“*. Snižuje až k zesměšňování.

Nejzávažnější je vztah buddhismu k Bohu. *„Buddha, stejně jako moderní sociologové a psychologové věřil, že náboženské představy, především pak představa o Bohu, mají svůj původ ve strachu.“* (Spíše než o srážející strach šlo o výchozí bázeň před Neznámem.) Buddhy je možno se dovolat, ale nejmenovaných „moderních sociologů a psychologů“ nelze. Naproti tomu lze jmenovat vědce, mající pro víru v Boha jiné důvody než strach. Uvedu výroky aspoň dvou z nich. Albert Einstein: *„Věřím v Boha a mohu s celou odpovědností potvrdit, že v celém svém životě jsem neuznával ateistickou filosofii. Moje náboženství je pokorným chvalozpěvem Nekonečné duchovní bytosti vyšší přírody.“* Sir Alexander Fleming: *„Dnešní fyzika potvrzuje, že fyzický svět má počátek v tvůrčím aktu a vůbec není něčím, co se samo stvořilo a co nemá počátek.“* Dobrou odpověď nacházíme v Pavlově listu Římanům (1,20): *„Co totiž je z něho neviditelné – jeho věčná moc a jeho božské bytí – to je možno už od začátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil.“* Shora uvedené citáty dvou vědců to potvrzují. Knížka „Dobré otázky, dobré odpovědi“ by byla seriózní (i když podle mne nepřesvědčivá), kdyby se neopírala o nepoctivou konfrontaci s blíže neurčenými a odmítanými náboženstvími, i když autor na počátku uvádí, že *„žádný buddhista, který Buddhovu učení rozumí, si nemyslí, že ostatní náboženství jsou špatná“*. Proto některé odpovědi nelze pokládat za dobré. **Miroslav Matouš**

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321
Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6.
Redakce: ThDr. Klára Břeňová, PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz.
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9